

[Aage Knudsen.]

i et udvalg i folketinget i næsten 5 måneder, og resultatet af dette udvalgsarbejde er blevet det forslag, som foreligger for det høje landsting i dag.

De to problemer, som lovforslaget omfatter, hovedvejstrafikken og hastighedsgrænsen, har der været meget stærkt delte meninger om indenfor de forskellige partier og i befolkningen i det hele taget — og det er jo ikke så underligt, for det er spørgsmål, som er af stor vigtighed. Når jeg nu skal gøre et par bemærkninger om lovforslaget, vil jeg derfor understrege, at mine bemærkninger ikke dækker min gruppes indstilling fuldtud, idet der også indenfor min gruppe er delte meninger om lovforslaget, og jeg vil anse det for rimeligt, at vi får lejlighed til i et udvalg at drøfte lovforslaget igennem, inden vi skrider til anden og tredje behandling af det.

Det, der foreslås ændret i færdselsloven, er § 11, stk. 2, angående hovedvejstrafikken. Her understreges det, der hidtil har været gældende, at trafikken fra sidevejen har en ubetinget pligt til at vige for hovedvejstrafikken. Man har drøftet indførelse af en regel om fuldt stop for sidevejstrafikkens indkørsel eller køren over hovedvej, og det er resulteret i, at man er blevet stående ved den hidtidige bestemmelse, som blot er blevet indskærpet yderligere: at man kun har vigepligt.

Jeg finder, dette er rigtigt, fordi det sikkert — som den højtærede justitsminister sagde — ville blive meget vanskeligt at overholde en regel om fuldt stop ved indkørsel på hovedvej. Hvor der er frit udsyn over hovedvejen, og hvor hovedvejen er forholdsvis lidt befærdet, vil det være urimeligt at forlange, at de kørende — enten det nu er bilister, cyklister eller hestekøretøjer — skal standse fuldstændigt op, inden de kører ind på hovedvejen. Det er endvidere udtrykkeligt sagt i de bemærkninger, der ledsagede lovforslaget ved fremsættelsen i folketinget, at hvis der skal være fuldt stop ved hovedvej, vil det af hensyn til de internationale færdselsregler være nødvendigt, at der sættes stopskilt op ved enhver indkørsel på hovedvej. Jeg finder derfor, det er rigtigt — således som det nu er formet i lovforslaget —, at der bliver vigepligt, bl. a. også fordi en regel om fuldt stop ville give hovedvejstrafikanter en følelse af trykthed, som måske kunne forårsage

endnu flere færdselsulykker, end der er i øjeblikket.

Hvad angår det andet punkt, hastighedsgrænsen, har der også herom været meget delte meninger. Kun een ting har man været enig om: at den hastighedsgrænse på 60 km i timen, der i øjeblikket er gældende, i hvert tilfælde skulle ændres. Men man har ikke været enig om det, som lovforslaget går ud på, at kørehastigheden til enhver tid skal afpasses efter hensynet til andres sikkerhed, og at den aldrig må blive større, end at føreren har det fulde herredømme over køretøjet. Jeg kan dog anbefale det, idet jeg synes, det er rimeligt. Det betyder ikke, at en motorfører har lov til at køre så hurtigt, han overhovedet vil, men han skal tage hensyn til den trafik, der er på vejen, og til andres sikkerhed.

Hvad der yderligere bestyrker mig i min indstilling, er, at de regler, som her indføres, både med hensyn til ændringerne i færdselsloven og vedrørende hastighedsgrænsen, er de samme regler, som almindeligt gælder for de lande, hvormed vi har vor landevejstrafik fælles. Det fremgår af betænkningen, at der ikke findes fuldt stop ved hovedvej i noget af de lande, vi er i berøring med på dette område, og med hensyn til hastighedsgrænse er der kun to af de lande, hvormed vi er i berøring, der har en sådan, nemlig Norge og Tyskland, hvor den blev indført under krigen. Derudover findes hastighedsgrænser kun i nogle enkelte stater i USA.

Jeg kan på egne vegne — ikke på hele gruppens vegne — anbefale lovforslaget til det høje tings velvillige behandling; jeg vil senere foreslå lovforslaget henvist til et udvalg.

**Bjerre:** Det foreliggende lovforslag er meget omstridt, og det kunne måske derfor være fristende at sige: ja, men det må vente, det skal ikke gennemføres nu. Det ville jeg mené var uheldigt, og derfor blev jeg for såvidt også lidt betænkelig, da jeg hørte, at det skulle i udvalg, for nu er lovforslaget blevet drøftet frem og tilbage fra alle sider og betragtet under alle synsvinkler og vedtaget i folketinget. Man fortæller os jo, at nu er landstinget ved at forsvinde, og der er måske mange, der tror, at landstingets vedtagelse overhovedet ikke er nødvendig. Da lovforslaget er kommet så langt, bør det imidlertid også vedtages, og så bør man